

τοῦτο μεταχειρίζεται καὶ οἰκονομίαν καὶ πᾶσιν εὖλογον προφύλαξιν, διὰ νὰ μὴ ἐλέγξῃ ποτὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ὡς αἷτιον τῆς δυστυχίας αὐτοῦ. Οὕτω συμβουλευόμενος προσεκτικῶς τὸν ὀρθὸν λόγον εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ, ἀφίνει εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν ὅσα δύνανται νὰ λανθάνωσι τὸν περιορισμένον ἀνθρώπινον νοῦν.

Φοβεῖται τὴν πτωχείαν, ἣν ἤθελε προξενῆσαι αὐτὸς εἰς ἑαυτόν· ὀπλίζεται δὲ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀνδρίαν, διὰ νὰ ὑποφέρῃ γενναίως ἐκείνην, εἰς ἣν ἤθελε περιπέσει χωρὶς νὰ ᾔναι αὐτὸς ὁ αἷτιος. Θεωρῶν τὰ ὑπάρχοντα ὡς ὄργανα ἀναγκαῖα εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν φυσικῶν καὶ κοινωνικῶν αὐτοῦ χρεῶν, δὲν ἀφίνει ταῦτα νὰ γίνωνται εἰς αὐτὸν πηγὴ δυστυχίας· δὲν πίπτει εἰς τὴν ἀνοησίαν τοῦ τιμᾶν αὐτὰ περισσότερον, παρ' ὅσον εἶναι ἄξια· μένει ἀτάραχος, ὅταν δὲν δύνῃται ν' ἀποκτήσῃ αὐτὰ μὲ τρόπους δικαίους· καταφρονεῖ αὐτὰ, διὰ νὰ μὴ προδόσῃ τὰ ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας, τὴν συνείδησιν, λέγω, τὴν ἀταραξίαν τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν θείαν γλυκύτητα τῶν φιλανθρώπων καὶ ἐλευθέρων αἰσθημάτων. Ἡ διάθεσις αὕτη τοῦ πνεύματος εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον χρέος· ἐνταῦτῳ καὶ ἀρετῇ, καὶ μέσον εὐδαιμονίας. Μεγάλην μὲν δύναμιν ἔχουσι τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ἡμῶν· γλυκύτερον εἶναι ἀναμφιβόλως νὰ ἔχωμεν μετὰ τῆς ἀρετῆς καὶ εὐπορίαν τῶν ἀναγκαίων τῆς ζωῆς· νὰ ἤμεθα ἐλεύθεροι ἐλαττωμάτων φυσικῶν, παθῶν σωματικῶν καὶ ἐνδείας· ἀλλὰ ζῶμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπου οὐδὲν τέλειον, οὐδὲν νόμιμον, ἀλλὰ τὰ πάντα ὑπόκεινται εἰς μεταβολάς. Δὲν εἶναι πάντοτε εἰς τὴν δύναμιν ἡμῶν νὰ ἀποκτῶμεν τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ, οὐδὲ νὰ ἔχωμεν αὐτὰ βέβαια μετὰ τὴν ἀπόκτησιν. Ἡ φρόνησις λοιπὸν, ἥτις κἀμνεῖ ἡμᾶς νὰ ὑποφέρωμεν γενναίως τὴν ἔλλειψιν ἢ ἀποβολὴν τούτων, καὶ ἔχοντες, νὰ μεταχειρίζωμεθα αὐτὰ μετρίως, εἶναι τῶντι μεγάλη ἀρετὴ καὶ εὐτυχία εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Τιμὴ.

Δὲν εἶναι οὐδεὶς ὃς τις δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τιμᾶται. Ὅταν ἡ ἐπιθυμία τῆς τιμῆς κανονίζεται ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, εἶναι ἰσχυρότατον κέντρον πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ σωτήριος χαλινὸς εἰς τὰ ὀρμητικὰ πάθη. Μετρεῖται δὲ ἡ τιμὴ κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ἀρετὴν ἐκάστου ἐπαγγέλματος, κατὰ τὴν ὀφέλειαν τὴν γινομένην δι' αὐτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ κατὰ τὴν ἠθικὴν ἡμῶν διαγωγὴν. Ὁ πολεμικὸς τιμᾶται κατὰ τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ, πίστιν καὶ εὐπείθειαν. Ὁ δικαστὴς κατὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀδιαφορίαν. Ὁ ἔμπορος κατὰ τὴν εἰς τὰ συναλλάγματα πίστιν· καὶ οὕτω περὶ τῶν ἄλλων. Πᾶς ἄνθρωπος λοιπὸν ὀφείλει εἰς ἑαυτὸν νὰ ἀποκτήσῃ τιμὴν, καὶ νὰ φυλάττῃ αὐτὴν ὡς πολυτίμον κειμήλιον, ἂν θέλῃ νὰ περιπατῇ μὲ βῆμα ἐλεύθερον, καὶ νὰ μὴ ἐ-